

Cârdășia ecumenistă a ierarhiei și ratarea misiunii BOR de participare la reîncreștinarea Europei neopăgâne

Se încheie și anul acesta săptămâna de conslujire a ierarhilor ortodocși din România cu ereticii, pe care în mod necanonic îi numesc “frați creștini”, considerați, după noua eclesiologie, parafată oficial la sinodul din Creta, “mai de aproape sau mai de departe”, adică “biserici” sau încă doar “confesiuni”, după cum îi clasifică de ani de zile anunțurile Patriarhiei cu privire la săptămâna ecumenistă de împreună-rugăciune cu aceștia.

„Feriți-vă să nu vă molipsiți și voi!” Iubirea mincinoasă a „Săptămânii de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor”.

Se cuvine să remarcăm aici cu această ocazie doar un detaliu: dacă în 2017, imediat după reacția puternică a pliromei la rătăcirea ecumenistă a ierarhiei din vara anului precedent, de la Creta, ierarhii se adunau discret, într-ascuns, de frica ortodocșilor mărturisitori, după ce au introdus dezbinarea în rândurile mișcării antiecumeniste, prin câțiva intruși care și-au creat grupări schismatice, retrase cu totul din spațiul public și din mărturisire într-un fel de ashramuri, cârdășia ierarhilor cu ereticii a reapărut la suprafață fără nicio jenă, pentru că aceștia au impresia că “au rezolvat problema” opoziției față de apostazia arhierilor lor.

35 de întrebări teologice despre corecta nepomenire, adresate monahului Sava și adepților „acriviei” cuvioșiei sale

În această perioadă a anului, de conlucrare ecumenistă spre ruina Bisericii, mi se pare potrivit să medităm asupra unei realități crude ce privește Biserica Ortodoxă și scopul ei în lume, propovăduirea Adevărului, zădărnicit de ierarhii actuali, care, prin atitudinea ecumenistă, fac imposibilă lucrarea de mântuire în rândul populației unei Europe descreștinate forțat politico-ideologic și teologico-eretic.

Oricine are legături cu străinătatea știe că una dintre cele mai neașteptate realități din Europa Occidentală este proliferarea sectelor și a islamului. Cunosco o situație în care românii dintr-o localitate botoșăneană s-au întors din Italia cu toții membri ai unei secte neoprotestante și au convertit toată localitatea. Am cunoștințe care, mergând în Italia, au fost abordate de astfel de secte.

În presa internațională există rapoarte alarmante în care se prezintă ofensiva fără precedent a islamului, și nu a oricărui tip de islam, ci a celui radical, în suburbii ale unor orașe-emblemă ale Europei, ca Paris, Londra etc.

Ce înseamnă această realitate? Simplu. Populațiile din acele țări s-au lepădat de generații întregi de clerul și de “bisericele” lor, **pentru că au simțit că harul divin nu mai lucrează în ele**, adoptând în loc diferite ideologii lumești: mai întâi francmasoneria, alături de care au șters din structura politică și socială a Europei orice influență a catolicismului și protestantismului, apoi, tot cu ajutorul masoneriei, au introdus materialismul, ateismul, consumerismul, feminismul, ecologismul, nazismul, comunismul și multe alte ideologii politice, care l-au determinat pe sfântul Iustin Popovici să deplângă căderea fără precedent a omului european într-o idolatrie mai grea decât cea antică.

Cum însă, vorba scriitorului bisericesc Tertulian, *alma naturaliter christiana*, adică “sufletul omului este prin natura sa creștin”, nu după multă vreme mulți dintre occidentali au simțit că golul lăsat de căderea eretică a papismului și protestantismului nu poate fi umplut de promisiunile deșarte ale masoneriei sau comunismului.

Atunci, aceia s-au îndreptat spre ideologii cât de cât religioase, altele decât cele din care plecaseră. Au fost mai întâi cele de sorginte extrem orientală, care au avut un moment culminant, dar au lăsat sufletele acelea la fel de aride ca și masoneria sau marxismul.

A început să prolifereze în Europa apoi islamul, mai întâi în formele sale mai moderate, apoi în formele sale radicale. La vremea aceea, islamul încă nu era folosit de adepții noii ordini mondiale ca o contrapondere la creștinism, iar adepții săi nu erau trimiși cu milioanele pe continent, pentru a crea condițiile mult așteptatului, de către unii, al treilea război mondial.

În acest decor „spiritual” dezolant, la începutul mileniului, s-a produs un eveniment cu adevărat senzațional pentru Europa: **marea migrație**

românească.

Pare ridicol ce spun, dacă privim problema din perspectivă socială. Dacă o privim însă din perspectivă teologică, constatăm cu uimire că asistăm la un eveniment de-a dreptul epocal pentru Europa neopăgână.

Milioane de creștini ortodocși, dislocați din țara lor de o conducere imbecilă și străină intereselor poporului guvernat, își iau lumea în cap și apar la poarta prosperilor europeni occidentali, aflați într-o criză spirituală fără egal.

Migrația românească este cea mai mare migrație ortodoxă din Europa contemporană. Nu există alt stat european ortodox care să aibă 5 milioane de cetățeni în țările occidentale. Există în Italia, Spania, Portugalia, Franța, localități în care limba română este lingua franca.

În urma acestui flux uriaș de oameni au venit și autoritățile bisericești ortodoxe pentru a le oferi servicii religioase.

Cu asemenea desfășurare de forțe, terenul era pregătit pentru a le oferi occidentalilor ceea ce căutau cu disperare: adevărata credință, Ortodoxia.

Ușurința uluitoare cu care românii și româncele au umplut cristelnițele bisericilor tradiționaliste din țară cu soți și soții occidentale, pe care i-au botezat pe la preoți care mai știu diferența dintre ortodocși și eretici, ne arată cât de ușor ar fi putut fi pentru Biserica Ortodoxă Română să facă o muncă monumentală de participare activă și consistentă la reîncreștinarea Europei Occidentale.

Nu ne asumăm visuri fanteziste de “regat apostolic” sau astfel de înșelări. Însă, în mod normal, când Dumnezeu îți dă o asemenea oportunitate de a-ți face misiunea față de El la scară continentală, trebuie să fii fie cucerit de duhul lumesc secular, fie profund incompetent ca să o ratezi.

Prezența atât de masivă a românilor în Occident i-a dat Bisericii Ortodoxe Române posibilitatea de a face pe continent o muncă comparabilă cu migrația interbelică rusă, care a creștinat multe elite occidentale, sau cu acțiunile misionarilor greci din Africa, unde se naște o Biserică Ortodoxă ce trăiește vremuri asemănătoare comunităților din Faptele Apostolilor, sau cu truda misionarilor ruși și greci din America, unde milioane de americani văd lumina adevăratei credințe.

Tot ce trebuia să le arate Patriarhia Română occidentalilor de rând este că Biserica Ortodoxă este altceva decât rătăcirile papistașe și protestante. În rest, oamenii aceia ar fi fost gata să facă ei ce trebuie.

Știu un coleg care a făcut studii în Paris și, fiind ieromonah, stătea într-un cartier modest, alături de populația băstinașă, care îl căuta adesea pentru a se ruga pentru ei. La întrebarea sa uimită “De ce nu le cereți preoților voștri să se roage pentru dumneavoastră?”, răspunsul a fost: “Nu au nicio putere să ne ajute”. Cunoscut un preot din județul Neamț care a auzit același răspuns de la credincioși catolici din satul în care activează.

În aceste condiții, totul era pregătit pentru o misiune de succes, de masă, pentru succesul căreia tot ce se cerea era ca slujitorii altarului să fie ortodocși. Atât.

Ce s-a întâmplat? Ecumenismul. **În loc să se jertfească, să slujească în condițiile grele ale începutului de drum, așa cum o fac acum preoții mărturisitori antiecumeniști rămași din țară, în condițiile precare la care i-au condamnat persecuțiile barbare ale ierarhilor ecumeniști, și astfel, să le arate occidentalilor diferența dintre Ortodoxie și religia lor eretică, mulți dintre preoții (nu toți!) și, cred, fără vreo excepție notabilă, episcopii trimiși de Patriarhie în străinătate au defilat braț la braț cu ereticii locali, numindu-i “frații noștri”, primindu-i la potir ca pe ortodocși pe cei nebotezați, slujind în lăcașurile lor de cult etc.**

Mitropolitul “pelerin” Teofan se dezice public, de dragul “ospitalității” papiste, de afirmația dogmatică “Papa = Eretic”

Consecința? În momentul în care italianul, spaniolul sau germanul au văzut că preoții români sunt în cârdășie cu clericii papistași sau cu pastorii și “pastoresele” protestanți, primul lor gând a fost acesta: Dacă zic să sunt frați cu clericii noștri, **acești ortodocși sunt ca și ai noștri, lipsiți de har!**

Al doilea gând? S-au îndreptat fie spre sectele neoprotestante, care propovăduiesc o alteritate radicală față de papism, fie spre islamul radical, fie spre consumerism și indiferentism religios.

Oportunitatea excepțională pe care Patriarhia Română a avut-o de a participa la reîncreștinarea ortodoxă a Europei s-a irosit în mod rușinos datorită “ospitalității”

papistăse, manifestată cu mare dibăcie tocmai în acest sens de către Vatican.

„Maica acestui neam este Biserica Ortodoxă Română”. Petiție adresată sinodului BOR cu privire la vizita papei

Fluturând lozincile eretice ale ecumenismului și practicile acestuia, mulți dintre preoții ortodocși români din diaspora au închis ușile Bisericii Ortodoxe pentru mulți dintre occidentalii care ar fi putut reveni la Ortodoxie și care au rămas cu ideea că noi, ortodocșii, nu suntem decât “frați” cu cei de care ei s-au despărțit cu dezgust.

Încălcând Sfintele Canoane în numele iubirismului de tip ecumenist, preoții și episcopii români ecumeniști din diaspora au transferat toate păcatele și imaginea catastrofală a ereziilor occidentale în societatea lor asupra modului în care occidentalii au perceput Ortodoxia proaspăt (re)venită pe meleagurile lor și i-au îndepărtat de ea.

În numele principiilor misiologice enunțate de către documentele sinodului din Creta, care proclamă o eră de misionarism ortodox sub umbrela ecumenistă, ierarhii BOR au ratat lamentabil misiunea pentru care Hristos i-a făcut ierarhi, transferând răspunderea epocală a pescuirii sufletelor care sunt chemate să se mântuiască dintre eretici pe umerii femeilor și bărbaților obișnuiți din diaspora, care se spetesc pentru o bucată de pâine în acele țări și atrag, prin exemplul lor de viață personal, la Biserică pe aceia dintre occidentali cu care intră în contact.

Ce a rămas din ceea ce ar fi putut fi o misiune fără precedent a Bisericii noastre? O teologie seacă, promovată și întreținută de câțiva preoți, câțiva episcopi și câțiva intelectuali, care se întrec în a arăta cât de temeinic au asimilat cultura europeană, cu ereziile ei cu tot, și o iluzie a misiunii în cercurile ecumeniste, unde teologii români formați în duh occidental tranzacționează pe mai nimic comoara inestimabilă a credinței drepte, pentru apărarea căreia sute și mii și milioane de români și-au dat viața în persecuții cumplite, în războaie sângeroase, în iobăgii seculare interminabile.

Nu toți diasporenii laici participă la acest proces, după cum nici toți preoții diasporeni nu sunt implicați în cârdășia cu ecumeniștii. Există preoți care își fac datoria acolo, după cum există și mulți laici care, amețiți de discursul ecumenist

al majorității preoților din diaspora, au plecat ortodocși și se întorc latinocugetători. Atunci când nu ajung sectari sau chiar ateï.

Biserica Ortodoxă Română nu are ce căuta în Consiliul Mondial al Ereziilor!

Am vrut să arăt un singur produs al ecumenismului. Nu vom ști niciodată ce rezultate ar fi produs migrația românească sub acest aspect, dacă oamenii muncitori, harnici și credincioși din țară ar fi fost însoțiți de preoți cu mare valoare spirituală și cu conștiință ortodoxă.

Cu siguranță nu am fi reîncreștinat noi tot Occidentul, dar misiunea Bisericii ar fi fost alta, dacă occidentalii avizi de Hristos fără să știe nu ar fi văzut spectacolul lamentabil al unor preoți și episcopi care au făcut tot posibilul să pară ceea ce occidentalii urau cel mai mult: clerici lipsiți de har și Duh, ca ai lor.

“Locțiitorul Fiului lui Dumnezeu” s-a întâlnit azi cu “fratele său drag”

Culmea obrăzniciei ecumeniste: “ospitalitatea” papistașă este răsplătită la București la cel mai înalt nivel, printr-un discurs de motivare a trădării din Creta, în care recunoștința față de „bunăvoința” “fraților catolici” este principalul motiv invocat pentru acordarea acestei erezii a titlului mult râvnit și neavut până de curând de “biserică”.

Latinii, atât de prețuiți de ecumeniști, mai au o vorbă din vechime: *Quem Deus vult perdere, dementat prius*. Aceluia pe care Dumnezeu dorește să îl piardă, mai întâi îi ia mințile.